

Allò que tal vegada s'esdevingué

ADAM, vint-i-dos anys, aspecte de quaranta
 EVA, vint-i-dos anys, aspecte de quaranta
 CAÏM, vint anys
 ABEL, dinou anys
 NARA, divuit anys
 QUERUB
 DIABLE
 QUATRE ÀNGELS, que no parlen
 VEU DE JAHVÈ

Nota: Els homes vesteixen una mena de túnica de teixit de palla o ràfia, sense mànigues i curta fins als genolls. Les dones vesteixen igual que els homes, però ostenten algun detall de coqueteria rudimentària. Adam porta una barba descurada. Caïm és bru i té a la cara abundant pèl moixí. Abel és ros i barbamec. Tots van amb els peus nus.

El QUERUB vesteix una túnica blau cel sense mànigues i curta fins als genolls. És ros platinat. Porta una ampla diadema daurada. Ales blanques, que no l'engavanyin. Sandàlies també blanques. Una espasa al cinyell.

Homes i dones porten els cabells llargs. Malgrat aquestes indicacions, l'autor no posaria cap trava a un possible director perquè resolgués d'una altra manera el problema de la indumentària —i fins i tot el de la decoració.

Un planell alterós que domina una vall de vegetació exuberant. Al lluny es veuen uns camps de rostoll, segats de poc. Al fons, una carena de muntanyes. A primer terme, a la dreta, una cabana de pedra amb una porta baixa. Davant la porta, taula i seients de pedra, eines primitives, objectes de terrissa. En un angle del fons, una font. Matí d'un diumenge de juny.

(Apareixen el QUERUB i CAÏM, el qual menja una poma.)

QUERUB (*crident vers la cabana*): Adam!
 Adam!

CAÏM: Jo no he fet cap mal...

QUERUB: Has desobeït Jahvè. I ja és la segona vegada. (*Cridant.*) Adam!

CAÏM: Sí. El pare diu que Jahvè va prohibir-nos l'entrada al Jardí. L'imbècil del meu germà no gosa ni mirar-ne les portes. Però jo no les comprenc, aquestes ordres... Allí les fruites són més belles, pel que es veu des de fora, i deuen tenir uns gustos! I les bèsties de tota mena, pel que es veu hi són més manses i es deixen atrapar amb les mans. Prou que ho saps, tu...

(Mentre CAÏM ha parlat, el QUERUB, havent-se adonat d'una pedra de les que més tard serviran per a esmolar, s'ha posat a esmolar-hi la seva espasa.)

QUERUB (*sense deixar la feina*): Vés a advertir el teu pare...

CAÏM (*sense moure's, admirant l'espasa*): De seguida...

QUERUB: Fes el que et mano!

CAÏM: Quina espasa més lluent i més... acabada! Una com aquesta en voldria jo... Ah! (*Indignat.*) ¿Saps aquelles eines de banya de ren i d'ullal d'elefant que se'm va acudir de fer? Hi havia treballat no sé quants diumenges! Doncs el pare les va llençar a l'avenc. Diu que les coses fetes en diumenge no fan profit. Quina inconsciència! Vaig estar a punt de fer-li mal.

QUERUB: Al teu pare?

Joan Oliver, *Allò que tal vegada s'esdevingué*.
 Edicions 62.